

DE LAATSTE DAG

Paul Hoekstra
Job Veldhuis

DE LAATSTE DAG

De Laatste Dag
NUR 331
ISBN 9789083272511
ISBN 9789083272535 (e-book)

Een uitgave van Uitgeverij Hoekstra & Veldhuis. Voor meer informatie, bezoek www.hoekstraenveldhuis.nl.

Eerste editie: juli 2020
Tweede druk

Gedrukt en gebonden in Nederland.

Copyright 2023 door Paul Hoekstra en Job Veldhuis.

Een fysiek exemplaar van dit boek is opgenomen in het Depot van Nederlandse Publicaties.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteurs.

Proloog

Geschrokken sprong de zwarte kater over de schutting. Een rode bloempot viel kapot tussen de helderwitte hortensia's. Binnen verstomde het geluid. Een schim naderde de gordijnen. Twee ogen keken geschrokken naar buiten. In de donkere tuin viel niks te zien. Langzaam verdween de schim opnieuw achter de gordijnen. Zo snel als de stilte was gekomen, zo snel verdween ze.

'Hoelang speelt dit al?'

De vrouw keek haar man giftig aan. Met haar woorden veinsde ze bedroefd te zijn, maar haar lichaamstaal vertelde een ander verhaal.

'Voor de zoveelste keer: ik weet niet waar je het over hebt,' sprak de man in een monotone Vlaams accent.

'Je kunt het wel blijven ontkennen, maar ik sprak je baas gisteren. Hij belde om te vragen hoe het met je ging. Je schijnt al een week niet op kantoor te zijn geweest omdat je ziek bent.'

Het gezicht van de man verstarde.

'Waar ga je elke dag naartoe? Ik ben je vrouw. Ik verdien het om het te weten.'

Ze keek de man indringend aan. Er kwam geen antwoord.

'Ik wil het van jou horen. Kom op, waar ga je naartoe? Is het weer die blonde snol?'

'Ik wil het je uitleggen,' antwoordde hij, 'maar je bent nu echt onredelijk.'

'Onredelijk,' brieste de vrouw, 'onredelijk. Het zal niet de eerste keer zijn dat je me bedriegt.'

Het bleef stil. De vrouw wachtte op een antwoord dat niet zou komen. Ze haalde haar handen op dramatische wijze door haar haren.

'Als je het me nu niet vertelt, dan...'

‘Dan wat?’ schreeuwde de man haar toe.

‘Wil je daar écht achter komen?’

Van de woede en het verdriet was niks meer te horen. De vrouw klonk kalm.

‘Ach, wijf. Je bent gestoord.’

De man stond langzaam op uit zijn stoffen fauteuil. Hij maakte aanstalten om de woonkamer te verlaten.

‘Ik ga douchen. Als ik straks terugkom, ben je óf rustig óf weg.’

‘Zal ik er anders bij komen?’

Een sluwe lach verscheen op haar gezicht. De man stopte halverwege de trap en draaide zich om. Wellustig knikte hij.

‘Ga maar vast. Ik kom zo,’ sprak de vrouw zachtjes.

De ventilatie van de badkamer had het weken geleden begeven. De man was nog niet toegekomen aan de reparatie, die voor hem geen noodzaak had. Hij vond het heerlijk. Warm douchen en daarna in diezelfde warmte afdrogen en aankleden.

Vrolijk neuriede de man een bekende melodie. Hij was zichtbaar opgelucht dat de ruzie met een sisser was afgelopen. Er werd op de deur geklopt. De man draaide zijn hoofd naar de deur.

‘Mag ik binnenkomen?’ vroeg de vrouw zwoel.

‘Jij altijd,’ antwoordde de man.

Door de open deur ontsnapte een gedeelte van de stoom. De vrouw stapte de badkamer binnen. Haar silhouet tekende zich af tegen een achtergrond van warme nevel. Ze sloot de deur en deed deze langzaam op slot. Tevreden keek de man nog een keer over zijn schouder. Zijn vrouw was dichterbij gekomen.

‘Het water is heerlijk warm. Kom je ...’

Hij zakte in elkaar. Een keukenmes stak uit zijn rug. De badkamervloer kleurde rood. De vrouw draaide zich om en keek Van Vliet recht in haar ogen.

‘Met Van Vliet’

Met één hand schakelde rechercheur Van Vliet de televisie uit. Met haar andere hand hield ze haar mobiele telefoon tegen haar oor. 'Een moord? Ik ben al onderweg.'

1

Na de tourniquetmoorden had het rechercheteam van Vos een aantal kleine zaken gekregen, die zonder al te veel moeite konden worden afgerond. Het was een welkome afwisseling na de intensieve moordzaak, die in de lokale en landelijke pers breed was uitgemeten. Gedurende de laatste paar maanden had Van Vliet meerdere keren gevraagd of haar proefperiode er inmiddels op zat. Een concreet antwoord was keer op keer uitgebleven. Op een zonnige winterdag in februari was het moment ineens daar: haar proefperiode was ten einde gekomen. Ze mocht blijven. Dat kreeg ze trouwens niet te horen van Vos, maar van Annet van personeelszaken.

Het nieuwe recherchewerk bracht haar vandaag naar Almere. Van Vliet stapte in haar kleine, blauwe Peugeot en voerde het adres in op het navigatiesysteem van haar telefoon.

‘Het wordt tijd voor een échte auto,’ mijmerde ze in zichzelf.

Ze had haar auto nog niet zo lang. Toch had ze al kennis gemaakt met verschillende beperkingen die ze tijdens de proefrit niet had meegekregen. Een zuchtje tegenwind zorgde er nog net niet voor dat ze achteruitreed. Inhalen voelde vanaf de derde versnelling als trekken aan een dood paard. Steeds vaker merkte ze dat ze met tegenzin in haar auto stapte. Vol jaloezie dacht ze aan de solide Volvo van Vink. Dát was pas een auto.

Vos liet geen moment onbenut om haar aan haar keuze te herinneren, maar dat deed Van Vliet weinig. Ze had voor weinig geld een kleine auto gekocht, die weinig werk behoefde en zuinig reed. Geld was, zeker in haar jeugd, geen vanzelfsprekendheid en dus dacht ze na over iedere uitgave.

Ze wierp een blik op haar telefoon.

‘De Stripheldenbuurt. Pa Pinkelmanstraat. Popeyestraat. Willie Wortelstraat. Hoe bedenk je het? En belangrijker nog, wie bedenkt dit?’

Op de achtergrond klonk een van de favoriete nummers van Van Vliet. Al neuriënd nam ze de afslag van de A27 en reed ze de A6 op. Afkeurend schudde ze haar hoofd. De mistroostige aanblik van de lege A6 deed haar terugdenken aan haar jeugd in Antwerpen. De koude ring rond de Belgische stad was de toegangsweg tot de schoonheid van de oude binnenstad. Ze hoopte dat dat bij Almere hetzelfde zou zijn. Ze had duidelijk nog niet eerder van Almere gehoord.

Ze nam de afrit en naderde de plaats delict. De navigatie had ze niet meer nodig. Voor het bewuste huis stond een kleine menigte. Drie agenten in uniform probeerden zo goed en kwaad als het ging de menigte op afstand te houden. Van Vliet parkeerde haar auto, stapte uit en snelde naar de afzetting.

‘Van Vliet, recherche.’

Ze liet haar badge aan een van de agenten zien, die vervolgens zonder een woord te spreken het lint voor haar omhoog hield.

‘Bedankt. En sterkte,’ zei Van Vliet, terwijl ze met haar hoofd naar de menigte knikte.

Ze liep door de korte hal de woonkamer binnen. Een onbehaaglijk gevoel maakte zich van haar meester. Op de houten tuintafel zat een forse, zwarte kat. Het dier keek haar recht in haar ogen. Een koude rilling liep over haar rug.

‘Je bent er.’

Geschrokken keek Van Vliet om.

‘Je ziet eruit alsof je een geest hebt gezien,’ lachte De Wit.

‘Ja, je liet me schrikken.’

‘Wat een circus buiten, vind je niet?’

Van Vliet keek naar buiten en knikte.

‘Weten we wie het is?’

‘Een zekere Valentijn D’Ambrosio. Je zult hem wel kennen.’

‘De BV?’ reageerde Van Vliet onbetamelijk opgewekt.

De Wit keek haar vragend aan.

‘Bekende Vlaming?’ voegde Van Vliet aarzelend toe.

‘Schijnbaar. Ik had nog nooit van hem gehoord.’

‘Wat is er gebeurd?’

De Wit wenkte haar collega en ging haar voor, de trap op.

Het was druk in de badkamer. Op verschillende plekken waren technisch rechercheurs op zoek naar fysieke sporen. De één hield in zijn hand een kwastje met grijs poeder, een ander liep door de ruimte met een fotocamera. In hun midden zat Hofman. Hij knielde naast het lijk. Het zweet leek langs zijn ruggengraat te worden afgevoerd. Hij depte zijn voorhoofd met een stoffen zakdoek, die hij altijd bij zich droeg.

Van Vliet deinsde achteruit en slaakte een kreet van afschuw.

Het heft lag naast het lijk. Het roestvrijstalen lemmet stak uit zijn rug.

Hofman keek op.

‘Er is veel kracht gezet.’

‘Dat wijst vaak op heftige emotie en impulsieve handelingen,’ vulde De Wit aan.

‘Weten we zeker dat het Valentijn D’Ambrosio is?’

‘Hoe bedoel je?’ antwoordde Hofman.

‘Kan het niet iemand anders zijn?’

‘In theorie kan alles, maar zijn burens hebben zijn identiteit al bevestigd,’ reageerde De Wit.

Hofman had zijn aandacht alweer verlegd. Nukkig prevelde hij een aantal onverstaanbare woorden.

‘Sorry, wat?’

‘Dit is een plaats delict. Als jullie hier niet nodig zijn, heb ik liever dat jullie beneden wachten. Ik praat jullie straks wel bij.’

Van Vliet knikte.

‘Heel even had ik het gevoel dit eerder te hebben gezien,’ zei Van Vliet, terwijl ze de trap afliep.

‘Tja.’

‘Maar ik weet het niet. Misschien ben ik wel gewoon vermoeid. Ik kan me in ieder geval niet herinneren waar het op leek.’

Even bleef het stil.

‘Wat denk je dat hij in Nederland doet?’

‘Geen idee. Volgens zijn burens is hij hier tijdelijk voor opnames van een nieuwe speelfilm.’

‘Antecedenten?’

‘Wat?’

‘De nieuwe film.’

‘Sorry, Van Vliet, soms raak ik je helemaal kwijt.’

De zwarte dienstauto van de hoofdcommissaris kwam de straat ingereden. De wagen glom zoals gewoonlijk. Het leek wel alsof De Graaf elke dag te laat op kantoor kwam omdat hij ’s ochtends zijn auto stond te wassen. Van het haakje boven de bijrijdersstoel haalde de hoofdcommissaris zijn colbert. Voorzichtig trok hij deze over zijn gekreukte overhemd. Hij knoopte zijn jasje dicht. Binnen de kortste keren had de aanwezige pers het op hem voorzien. De Graaf maakte zijn lippen nat en schraapte zijn keel. ‘Aanwezige leden van de pers. Mijn naam is Harry de Graaf, hoofdcommissaris. U bent hier hoogstwaarschijnlijk aanwezig om informatie te vergaren over de dood van de Belgische acteur Valentijn D’Ambrosio. We hebben sterke aanwijzingen dat hij door een misdrijf om het leven is gekomen. Vanwege het lopende onderzoek kunnen we daarom geen andere mededelingen doen. Ik zal geen verdere vragen beantwoorden.’

‘Zit Vos op de zaak?’

De stem klonk bekend.

‘Inspecteur Vos zal het onderzoek leiden. Zijn team doet op dit

moment onderzoek in de woning. Verdere informatie kan ik op dit moment niet verstrekken.'

'Er is dus een vermoeden van moord?'

'We kunnen het niet uitsluiten.'

'Is dat een ja?'

De journaliste was volhardend. De Graaf deed zijn uiterste best om een gezicht te vinden bij de stem.

'Nee.'

'Wat is er dan aan de hand, hoofdcommissaris? Houdt u iets achter?'

De Graaf verbeet zich. Het stoorde hem dat hij zijn oog voor detail, zijn handelsmerk als rechercheur, was verloren.

'Ik kan geen verdere mededelingen doen. Goedendag.'

Hofman was inmiddels naar beneden gekomen.

'Ik heb weinig twijfel over de doodsoorzaak.'

'Het mes?'

'Dat kan inderdaad bijna niet anders.'

'Hoe lang ligt hij er al?'

'Het is vooralsnog onmogelijk om een precies tijdstip van overlijden vast te stellen. De badkamer was nog warm toen we aankwamen. Ik hoop jullie na de sectie meer te kunnen vertellen.

Het is niet veel, dat weet ik.'

Hofman zuchtte. Hij was zichtbaar teleurgesteld.